

[Ingerlise Koefoed]

riet, så vidt jeg er orienteret, har en halv medarbejder til at tage stilling til de ansøgninger, der kommer. Jeg ved, at hvis der var bedre mulighed for i Kulturministeriet at give nogle flere penge til dette, og hvis man ville sætte noget mere medarbejderarbejde af til det, ville der også komme nogle flere ønsker ind til Kulturministeriet om mere støtte.

Så kan man sige: hvad skal vi med dem? Har vi råd til det i denne forbindelse, hvor vi i øvrigt ikke kan bryde rammen? Og da er mit svar så, at hvis der var et flertal her i Folketinget for at bryde rammen, også på dette område, er det klart, at så kunne man bryde den. Og 5 mill. kr. eller 10 mill. kr. mere om året – jeg skal ikke lægge mig fast på noget bestemt beløb – kunne nok ikke vælte hele statsbudgettet.

Hr. Helge Mortensen ønskede måske en lidt stærkere målretning i dette forslag. Ja, vores grund til at lave det så lidt målrettet er netop, at det skulle være et forslag, som skulle kunne fremme eller hjælpe en hel masse af de aktiviteter, som ikke fremtræder som særlig målrettede, som opstår ved et møde mellem nogle mennesker, og som kan udfolde sig i et mere eller mindre målrettet møde mellem og udvikling blandt de mennesker. Det er derfor, vi ikke har lavet det særlig målrettet. Vi synes da også, det ville være fint, hvis man først og fremmest ville støtte nye og eksperimenterende aktiviteter, men så kommer vi jo ind i nogle definitionsvanskeligheder, og det er jo ikke altid, at det alene er de nye og eksperimenterende aktiviteter, som inspirerer folk ude i et lokalsamfund. Det kan også være noget, der har at gøre med en eller anden lokalhistorisk begivenhed.

Man kan tænke på sådan noget som egns-teatrene, som jo har udviklet sig kolossalt i de senere år, og som i hvert fald har taget deres udgangspunkt i noget traditionelt, i noget, man har undersøgt, i noget, man har søgt at genskabe, men selvfølgelig nok gjort det på en anden måde, end man ville have gjort det for 100 år siden, dog stadigvæk med udgangspunkt i det folkelige liv, der udfoldede sig måske for hundrede år siden, måske for halvtreds år siden på arbejdspladser, i kirken, i alle mulige forskellige sammenhænge.

Men det er da klart, af jeg er glad for, at Socialdemokratiet vil være med til at støtte

nye og eksperimenterende aktiviteter, til at give særlige penge til sociokulturelle aktiviteter og til medborgerhuse; begge dele er nævnt her på en eller anden måde i bemærkningerne. Jeg tror ikke, at man inden for en udvidelse af rammen på dette specielle område ville kunne tilfredsstille hele behovet for sociokulturelle aktiviteter og medborgerhuse, men det kan vi jo kigge på. Det kan jo også være, at Socialdemokratiet vil fremsætte særlige forslag på området, og dertil vil de selvfølgelig kunne få støtte fra SF.

Hr. Arne Melchior synes at ville sige noget om, at vi med dette forslag har taget afstand fra de professionelle kulturaktiviteter. Det mener jeg ikke vi har, og når hr. Arne Melchior selv nævner den ene procent, som gives af statens byggeudgifter til kunstnerisk udsmykning, skal jeg da være så beskedent at minde hr. Arne Melchior om, at det faktisk var på initiativ af SF, at den bevilling overhovedet kom til verden. Vi tager ikke afstand fra professionelle kulturaktiviteter, men vi mener, at de mere uprofessionelle også er kolossalt vigtige, og det mener vi bl.a., fordi der sker en udvikling også af mennesker, der arbejder med noget, der er mindre professionelt. Der sker måske også en påvirkning fra det mindre professionelle til det professionelle; det kan ændre det professionelle.

Der sker nogle vigtige møder mellem professionel og ikke professionel såkaldt kultur, som man ikke skal afvise. Man skal ikke putte de ting i båse, men lade begge ting leve og så se, hvordan begge ting udvikler sig. Og her synes vi stadig væk, at man giver de ikke professionelle meget dårligere udviklingsvilkår end de professionelle, og det er sådan set det, vi har ønsket at understrege med dette forslag.

Så ser jeg hen til, hr. Bernhard Baunsgaard, efter at vi har klaret musikloven, og efter at vi har klaret kunstindkøbene, som vi i øvrigt også har stillet et forslag om i år, at vi kan vende tilbage til dette forslag, som jeg meget gerne stiller både 2 og 3 gange. Det er jeg såmænd så vant til med de forslag, vi stiller herinde i Folketinget.

Hr. Arne Bjerregaard taler om kultur som det levende og det fælles og ikke noget, man kan få folket til, hvis folket ikke vil. Dette forslag er et forslag om at inspirere til og støtte det levende og fælles og indbyde de mennesker, der har lyst til at være med i det